

SCHONE SLAAPSTERS

Stephen King & Owen King

Schone slaapsters

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Sleeping Beauties*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Scribner, New York 2017

© Stephen King en Owen King, 2017

© Vertaling uit het Engels: Annemarie Lodewijk en Sabine Mutsaers, 2017

'Born a Woman', componist Martha Sharp © 1956 Painted Desert Music Corp. (p.11)

'The Auld Triangle', uit *The Quare Fellow* © 1956 Erven Brendan Behan (p.15)

'I'll Sleep When I'm Dead', componist Warren Zevon © 1976 ZEVON MUSIC.

SONGS BY UNIVERSAL, INC. (p.433)

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2017

Omslagontwerp: Jim Tierney / Studio Jan de Boer, Amsterdam

© Omslagfoto: Federico Bebber

Foto Stephen King: © Shane Leonard

Foto Owen King: © Danielle Lurie

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 5301 3

ISBN 978 90 443 5303 7 (e-book)

NUR 305

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ter nagedachtenis aan Sandra Bland

Personages

Gemeente Dooling, hoofdstad van Dooling County

Truman 'Trume' Mayweather, 26, maakt methamfetamine

Tiffany Jones, 28, Trumans nicht

Linny Mars, 40, centralist in de meldkamer op het politiebureau van Dooling

Chief Lila Norcross, 45, hoofdcommissaris van politie

Jared Norcross, 16, derdejaars op de Dooling High School, zoon van Lila en Clinton

Anton Dubcek, 26, eigenaar en directeur van Anton de Zwembadman, BV

Magda Dubcek, 56, Antons moeder

Frank Geary, 38, werkzaam bij de dierenbescherming, gemeente Dooling

Elaine Geary, 35, vrijwilligster bij Goodwill en echtgenote van Frank

Nana Geary, 12, achtstegroeper op de Dooling Middle School

Old Essie, 60, een dakloze vrouw

Terry Coombs, 45, werkzaam bij de politie van Dooling

Rita Coombs, 42, Terry's echtgenote

Roger Elway, 28, werkzaam bij de politie van Dooling

Jessica Elway, 28, Rogers echtgenote

Platinum Elway, 7 maanden, dochter van Roger en Jessica

Reed Barrows, 31, werkzaam bij de politie van Dooling

Leanne Barrows, 32, Reeds echtgenote

Gary Barrows, 2, zoon van Reed en Leanne

Vern Rangle, 48, werkzaam bij de politie van Dooling

Elmore Pearl, 38, werkzaam bij de politie van Dooling

Rupe Wittstock, 26, werkzaam bij de politie van Dooling
Will Wittstock, 27, werkzaam bij de politie van Dooling
Dan 'Treater' Treat, 27, werkzaam bij de politie van Dooling
Jack Albertson, 61, voorheen werkzaam bij de politie van Dooling (gep.)
Mick Napolitano, 58, voorheen werkzaam bij de politie van Dooling
(gep.)
Nate McGee, 60, voorheen werkzaam bij de politie van Dooling (gep.)
Carson 'Country Strong' Struthers, 32, een ex-Golden Gloves bokser
Coach JT Wittstock, 64, americanfootballcoach van de Dooling
High School Warriors
Dr. Garth Flickinger, 52, een plastisch chirurg
Fritz Meshaum, 37, een monteur
Barry Holden, 47, een pro-Deadvocaat
Oscar Silver, 83, een rechter
Mary Pak, 16, een derdejaars op Dooling High School
Eric Blass, 17, een derdejaars op Dooling High School
Curt McLeod, 17, een derdejaars op Dooling High School
Kent Daley, 17, een derdejaars op Dooling High School
Willy Burke, 75, een vrijwilliger
Dorothy Harper, 80, gepensioneerd
Margaret O'Donnel, 72, zus van Gail, gepensioneerd
Gail Collins, 68, zus van Margaret, secretaresse bij een tandartspraktijk
Mevrouw Ransom, 77, een bakker
Molly Ransom, 10, de kleindochter van mevrouw Ransom
Johnny Lee Kronskey, 41, een privédetective
Jaime Howland, 44, een docent geschiedenis
Evie Black, oogt als een jaar of 30, een vreemdeling

De gevangenis

Janice Coates, 57, directrice van de vrouwengevangenis van Dooling
Lawrence 'Lore' Hicks, 50, adjunct-directeur van de vrouwengevan-
genis van Dooling

Rand Quigley, 30, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Vanessa Lampley, 42, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling en armworstelkampioen van Ohio Valley in 2010 en 2011, in de leeftijdscategorie 35-45

Millie Olson, 29, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Don Peters, 35, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Tig Murphy, 45, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Billy Wettermore, 23, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Scott Hughes, 19, gevangenebewaarder in de vrouwengevangenis van Dooling

Blanche McIntyre, 65, secretaresse van de vrouwengevangenis van Dooling

Dr. Clinton Norcross, 48, hoofd psychiatrie in de vrouwengevangenis van Dooling en Lila's echtgenoot

Jeanette Sorley, 36, gedetineerde #4582511-1, vrouwengevangenis van Dooling

Ree Dempster, 24, gedetineerde #4602597-2, vrouwengevangenis van Dooling

Kitty McDavid, 29, gedetineerde #4603241-2, vrouwengevangenis van Dooling

Angel Fitzroy, 27, gedetineerde #4601959-3, vrouwengevangenis van Dooling

Maura Dunbarton, 64, gedetineerde #4028200-2, vrouwengevangenis van Dooling

Kayleigh Rawlings, 40, gedetineerde #4521131-2, vrouwengevangenis van Dooling

Nell Seeger, 37, gedetineerde #4609198-1, vrouwengevangenis van Dooling

Celia Frode, 30, gedetineerde #4633978-2, vrouwengevangenis van Dooling

Claudia 'the Dynamite Body-a' Stephenson, 38, gedetineerde #4659873-1, vrouwengevangenis van Dooling

Anderen

Lowell 'Little Low' Griner, 35, een schurk

Maynard Griner, 35, een schurk

Michaela Morgan-Coates, 26, verslaggeefster binnenland, *NewsAmerica*

Kinsman Brightleaf (Scott David Winstead Jr.), 60, geestelijk leider, de Bright Ones

Een gewone rode vos, tussen de 4 en 6 jaar oud

*It makes no difference if you're rich or poor
Or if you're smart or dumb.
A woman's place in this old world
Is under some man's thumb,
And if you're born a woman
You're born to be hurt.
You're born to be stepped on,
Lied to,
Cheated on,
And treated like dirt.*

– Sandy Posey, 'Born a Woman'
Tekst van Martha Shar

'Hoe kun je je nou níet druk maken om een vierkantje licht.'
– Reese Marie Dempster, gevangene #4602597-2
Vrouwengevangenis van Dooling

'Ze was gewaarschuwd. Ze heeft uitleg gekregen. Toch hield ze voet bij stuk.'
– senator Addison 'Mitch' McConnell, over senator Elizabeth Warren

De mot maakt Evie aan het lachen. Hij landt op haar blote onderarm en zij strijkt met haar wijsvinger voorzichtig over de bruine en grijze golfjes die zijn vleugels kleuren. 'Hallo, schoonheid,' zegt ze tegen de mot. Hij vliegt op. Hoger en hoger gaat hij, tot hij wordt opgeslokt door een streep zon te midden van de glanzende, groene bladeren zes meter boven Evies plekje tussen de wortels op de grond.

Een koperkleurig rood koord glijdt uit het zwarte gat in het midden van de boomstam en kronkelt tussen lagen schors door. Evie vertrouwt de slang natuurlijk voor geen cent. Ze heeft al eerder problemen met hem gehad.

Haar mot en tienduizenden andere stijgen in een knisperende, grijsbruine wolk van de boomtop op. De zwerm beweegt langs de hemel in de richting van schriel ogende jonge dennen aan de andere kant van de weide. Ze staat op en loopt erachteraan. Stengels knerpen onder haar voeten en het hoge gras, dat tot haar middel komt, strijkt langs haar blote huid. Terwijl ze de weide oversteekt naar het droefgeestige, vrijwel leeggekapte bos, ontwaart ze de eerste chemische luchtjes – ammoniak, benzeen, aardolie, en nog zoveel meer, tienduizenden krasjes op één enkel stukje huid – en laat de hoop varen die ze onbewust toch koesterde.

Uit haar voetafdrukken stromen webben die glinsteren in het ochtendlicht.

DEEL EEN: THE AULD TRIANGLE

*In the women's prison
there are seventy women
and I wish it was with them
that I did dwell.
Then that auld triangle could go jingle-jangle
all along the banks of the Royal Canal.*

– Brendan Behan

Hoofdstuk 1

1.

Ree vroeg aan Jeanette of ze weleens naar dat vierkantje licht van het raam keek. Jeanette zei dat ze dat niet deed. Ree lag boven op het stapelbed, Jeanette onder. Ze lagen allebei te wachten tot de cellen open zouden gaan voor het ontbijt. Het was weer ochtend.

Het leek wel of Jeanettes celgenote een studie had gemaakt van het vierkant. Ree vertelde dat het op de muur tegenover het raam begon, vervolgens steeds lager en lager gleed, over hun bureau viel, om ten slotte de vloer te bereiken. Zoals Jeanette nu zelf kon zien, viel het midden op de vloer, zo fel als wat.

‘Ree,’ zei Jeanette. ‘Ik kan me echt niet druk maken om een vierkantje licht.’

‘Hoe kun je je nou níét druk maken om een vierkantje licht!’ Ree maakte het toeterende geluid waarmee ze altijd liet merken dat ze iets grappig vond.

Jeanette zei: ‘Oké. Ik heb geen flauw idee wat je ermee bedoelt, maar het zal wel,’ en haar celgenote toeterde nog een keer.

Ree was een beste meid, maar ze leek wel een kleuter, zo zenuwachtig werd ze van stilte. Ree zat vast voor fraude met creditcards, vervalsing en het in bezit hebben van drugs met het oogmerk ze te verkopen. Ze was in geen van die dingen erg goed geweest en daarom zat ze hier.

Jeanette zat voor doodslag; op een winteravond in 2005 had ze haar man Damian met een kruiskopschroevendraaier in zijn bovenbeen gestoken en omdat hij high was, was hij in een leunstoel blijven

zitten wachten tot hij doodbloedde. Zelf was ze natuurlijk ook high geweest.

‘Ik heb op de klok gekeken,’ zei Ree. ‘Ik heb het getimed. Het licht doet er tweeëntwintig minuten over om van het raam daar op de grond terecht te komen.’

‘Bel *Guinness*,’ zei Jeanette.

‘Ik heb vannacht gedroomd dat ik chocoladetaart zat te eten met Michelle Obama en dat ze boos op me was: “Daar word je dik van, Ree!” Maar ze at zelf ook een stuk.’ Ree toeterde. ‘Niet echt, hoor. Heb ik verzonnen. In werkelijkheid heb ik over een lerares gedroomd die ik ooit heb gehad. Ze zei de hele tijd dat ik niet in het goede lokaal zat en dan zei ik weer dat ik wel in het goede lokaal zat en dan zei ze oké en begon ze met de les, maar even later zei ze weer dat ik niet in het goede lokaal zat, waarop ik weer zei dat dat wel zo was en zo ging het maar door. Het was vooral dodelijk vermoeiend. Wat heb jij gedroomd, Jeanette?’

‘Eh...’ Jeanette probeerde het zich te herinneren, maar dat lukte niet. Het leek wel of ze door haar nieuwe medicatie vaster sliep. Eerst had ze nog weleens nachtmerries gehad over Damian. Dan zag hij eruit zoals hij er de ochtend erna had uitgezien, toen hij dood was, met een streperige blauwe huid, net natte inkt.

Jeanette had dokter Norcross gevraagd of hij dacht dat de dromen te maken hadden met schuldgevoel. De dokter had haar met half dichtgeknepen ogen aangekeken, met die méén-je-dat-nou-blik waar ze aanvankelijk gestoord van was geworden, maar waar ze inmiddels aan gewend was geraakt, en had haar gevraagd of zij van mening was dat konijnen flaporen hadden. Ja, oké. Duidelijk. Hoe dan ook, Jeanette miste die dromen niet.

‘Sorry, Ree. Helemaal niks. Als ik al wat heb gedroomd, dan ben ik het vergeten.’

Ergens in de gang van Vleugel B, op de eerste verdieping, klepperden schoenen over het beton: een bewaarder die een laatste controle uitvoerde voordat de deuren opengingen.

Jeanette deed haar ogen dicht. Ze verzong een droom. In die droom

was de gevangenis een ruïne. Langs de oude celmuren groeide we-
lige klimop, die zachtjes bewoog in de lentebries. Het plafond was
half verdwenen, aangevreten door de tijd, en er resteerde slechts een
overhangend gedeelte. Een paar kleine hagedissen renden over een
berg roestende brokstukken. Vlinders buitelden door de lucht. In wat
er over was van de cel hing de zware geur van aarde en gebladerte.
Bobby stond naast haar voor een gat in de muur en keek naar binnen.
Hij was onder de indruk. Zijn moeder was archeologe. Zij had deze
plek ontdekt.

‘Denk je dat je aan een spelprogramma mee kunt doen als je een
strafblad hebt?’

Het visioen stortte in elkaar. Jeanette kreunde. Nou ja, het was
toch even leuk geweest. Het leven was een stuk aangener met de
pillen. Ze had nu een rustige, prettige plek om naartoe te gaan. Ze
moest de dokter gelijk geven: chemische middelen maakten het leven
beter. Jeanette deed haar ogen weer open.

Ree zat Jeanette aan te gapen. De gevangenis had weinig goeds,
maar voor een meisje als Ree was het misschien wel een veilige plek.
Buiten zou ze misschien onder een auto komen. Of drugs verkopen
aan een politieverklikker aan wie je meteen kon zien dat het een
politieverklikker was. Wat ze ook had gedaan.

‘Wat is er?’ vroeg Ree.

‘Niks. Ik was even in het paradijs, meer niet, en toen verpeste jij
het, met je grote mond.’

‘Wat?’

‘Laat maar. Luister, ik vind dat er een spelshow zou moeten bestaan
waar je alleen aan mee kunt doen als je een strafblad hebt. We zouden
het *Lieg je Rijk* kunnen noemen.’

‘Te gek! Hoe zou het in z’n werk moeten gaan?’

Jeanette kwam geuwend overeind en haalde haar schouders op.
‘Daar moet ik nog eens over nadenken. Om de regels te bedenken,
snap je?’

Hun huis was zoals het altijd was geweest en altijd zou blijven, tot
in alle eeuwigheid, amen. Een cel van tien passen lang, met vier pas-

sen tussen de bedden en de deur. De wanden waren van glad, beige-grijs cement. Hun omkrullende kiekjes en ansichtkaarten hingen, alsof iemand er belangstelling voor had, met groene bonkjes plakgum op de enige plek waar dat was toegestaan. Tegen de ene muur stond een klein metalen bureau en daartegenover een laag opbergrek. Links van de deur stond de stalen wc-pot waar ze boven moesten hurken, van elkaar wegstijgend om een schamele illusie van privacy te suggereren. De celdeur, met op ooghoogte een raampje met dubbel glas, keek uit op de korte gang die door de B-Vleugel liep. Elke centimeter en elk voorwerp in de cel was doordrongen van de alomtegenwoordige gevangenisgeuren: zweet, schimmel, lysol.

Onwillekeurig keek Jeanette uiteindelijk toch naar het vierkante vlak zonneshijn tussen de bedden. Het reikte bijna tot de deur – maar verder zou het toch niet komen? Tenzij een cipier een sleutel in het slot stak of de cel vanuit het Hok opende, zat het hier net zo gevangen als zij.

‘En wie gaat het presenteren?’ vroeg Ree. ‘Elk spelprogramma heeft een presentator nodig. En wat voor prijzen kun je winnen? Het moeten goeie prijzen zijn. Details! We moeten alle details uitwerken, Jeanette.’

Terwijl ze naar Jeanette keek, steunde Ree met haar hoofd op haar onderarm en draaide een vinger rond in haar geblondeerde krullen. Aan de bovenkant van Rees voorhoofd zat een stukje littekenweefsel dat op een roosterafdruk leek, drie diepe, evenwijdig aan elkaar lopende strepen. Hoewel Jeanette niet wist wat het litteken had veroorzaakt, had ze wel een aardig idee wíe het had gedaan: een man. Misschien haar vader, misschien een broer, misschien een vriendje, misschien een vent die ze nooit eerder had gezien en nooit meer zou zien. De bewoonsters van de Dooling-gevangenis hadden, op z'n zachtst gezegd, bitter weinig ervaring met het winnen van prijzen. Maar des te meer met slechte mannen.

Wat kon je eraan doen? Je kon jezelf heel zielig vinden. Je kon een hekel aan jezelf hebben, of een hekel aan iedereen. Je kon high worden van het snuiven van schoonmaakmiddelen. Je kon, binnen

je beperkte mogelijkheden, doen wat je wilde, de situatie zou er niet door veranderen. Je eerstvolgende kans om het grote, glanzende Rad van Fortuin een zwieper te geven kreeg je pas bij je eerstvolgende verzoek om voorwaardelijke invrijheidstelling. Jeanette wilde er zo veel mogelijk druk op zetten. Ze moest aan haar zoon denken.

Er klonk een galmende dreun toen de cipier in het Hok tweezestig sloten opende. Het was 6:30 uur en iedereen moest zijn cel uit voor het koppen tellen.

‘Ik weet het niet, Ree. Denk er maar eens over na,’ zei Jeanette, ‘dan doe ik dat ook en dan hebben we het er nog wel over.’ Ze zwaaide haar benen over de rand van het bed en stond op.

2.

Een paar kilometer verder, op de veranda van de woning van de familie Norcross, stond Anton de zwembadman dode insecten uit het water te scheppen. Dokter Clinton Norcross had zijn vrouw, Lila, het zwembad cadeau gedaan ter ere van hun tiende trouwdag. Wanneer hij Anton zag, twijfelde Clint er vaak aan of hij daar wel verstandig aan had gedaan. Ook vanochtend was dit weer het geval.

Anton droeg geen shirt en daar had hij twee goede redenen voor. Ten eerste beloofde het een warme dag te worden. Ten tweede bezat hij keiharde buikspieren. Anton de zwembadman had een sixpack, hij zag eruit als zo’n dekhengst op de omslag van een liefdesromannetje. Als je kogels afvuurde op Antons buik, kon je dat maar beter van opzij doen, anders had je kans dat ze terugketsten. Wat at hij? Bergen pure proteïne? Hoe trainde hij? Door augiasstallen uit te mesten?

Anton keek op, glimlachend achter de schitterende glazen van zijn Wayfarer-zonnebril. Met zijn vrije hand zwaaide hij naar Clint, die op de eerste verdieping van achter het raam van de echtelijke slaapkamer naar hem stond te kijken.

‘Jesus christus, man,’ prevelde Clint zachtjes voor zich uit. Hij zwaaide terug. ‘Heb meelij.’

Clint liep zijwaarts weg bij het raam. In de spiegel op de gesloten badkamerdeur verscheen een achtenveertigjarige blanke man, BA van Cornell, MD van NYU, bescheiden zwembandje van Starbucks' Grande Mocha. Met zijn peper-en-zoutkleurige baard had hij eerder iets weg van een berooide éénbenige zeekapitein dan van een stoere hout-hakker.

Dat zijn leeftijd en slapper wordende lichaam hem verrasten vond Clint nogal ironisch. Hij had nooit veel op gehad met mannelijke ijdelheid, vooral niet met de middelbare variant, en zijn beroeps-matige ervaring had er in de loop der tijd voor gezorgd dat hij zich er steeds meer aan was gaan ergeren. Sterker nog, wat Clint beschouwde als het grote keerpunt in zijn medische loopbaan was achttien jaar eerder gebeurd, in 1999, toen een potentiële patiënt, Paul Montpelier genaamd, bij de jonge arts was gekomen met een 'crisis in zijn seksuele ambitie'.

Hij had Montpelier gevraagd: 'Wanneer je het over "seksuele ambitie" hebt, wat bedoel je dan precies?' Ambitieuze mensen waren uit op promotie. Je kon moeilijk vicepresident van seks worden. Het was een eigenaardig eufemisme.

'Ik bedoel...' Montpelier leek meerdere omschrijvingen tegen elkaar af te wegen. Hij schraapte zijn keel en koos voor: 'Ik wil het nog steeds. Ik heb er nog steeds zin in.'

Clint zei: 'Dat lijkt me niet uitzonderlijk ambitieus. Dat lijkt me normaal.'

Clint was nog maar net klaar met zijn opleiding en nog niet door de wol geverfd. Dit was pas zijn tweede dag in de praktijk en Montpelier was zijn tweede patiënt.

(Zijn eerste patiënt was een tienermeisje geweest dat bang was om niet toegelaten te worden tot een universiteit. Al snel was echter gebleken dat het meisje 1570 punten had gescoord voor haar toelatingstoets. Clint had haar erop gewezen dat dit uitmuntend was en er dus geen reden was voor behandeling of een vervolgesprek. *Genezen!* had hij onderaan de blocnote gekrabbeld die hij gebruikte om aantekeningen te maken.)

Paul Montpelier, gezeten in de imitatieleren leunstoel tegenover Clint, had die dag een witte mouwloze pullover en een bandplooi-broek gedragen. Hij zat in elkaar gedoken, met zijn enkel op zijn knie, en hield tijdens het praten met één hand zijn veterschoen vast. Eerder had Clint hem uit een knalrood sportwagentje zien stappen op het parkeerterrein voor het lage kantoorgebouw. Zijn goedbetaalde functie in de kolenindustrie had het hem mogelijk gemaakt zo'n auto aan te schaffen, maar zijn ongelukkige, afgetobde gezicht deed Clint aan De Zware Jongens denken, die het Dagobert Duck altijd zo lastig maakten.

‘Mijn vrouw zegt – nou ja, niet met zoveel woorden, maar goed, het is wel duidelijk wat ze bedoelt. De, eh, onderliggende bedoeling. Zij wil dat ik het loslaat. Dat ik mijn seksuele ambitie loslaat.’ Hij bewoog zijn kin met een rukje omhoog.

Clint volgde zijn blik. Aan het plafond hing een draaiende ventilator. Als Montpelier zijn seksuele ambitie daarnaartoe stuurde, zou hij hem snel kwijt zijn.

‘Laten we even teruggaan, Paul. Hoe is dit onderwerp bij jou en je vrouw ter sprake gekomen? Waar is dit begonnen?’

‘Nou, ik had een verhouding. Dat was de aanleiding. En toen heeft Rhoda, mijn vrouw, me eruit gegooid. Ik heb haar verteld dat het niet om haar ging, maar dat ik – het nodig had. Mannen hebben behoeftes die vrouwen niet altijd begrijpen.’ Montpelier maakte een draaiende beweging met zijn hoofd. Hij siste geërgerd: ‘Ik wil niet scheiden! Ergens heb ik het gevoel dat ze er maar mee moet leren leven. Dat ze met mij moet leren leven.’

Montpelier had donkerpaarse kringen onder zijn ogen en onder zijn neus zat een wondje waar hij zich had gesneden, misschien wel met een goedkoop scheermesje dat hij had moeten kopen, omdat hij zijn echte scheermes was vergeten toen zijn vrouw hem de deur had gewezen. De somberheid en de vertwijfeling van de man waren oprecht en Clint kon zich het akelige gevoel voorstellen dat de plotse-linge verandering in zijn omstandigheden teweeg had gebracht – uit een koffer leven in een hotel, in zijn eentje smakeloze omeletten eten

in een wegrestaurant. Het was onvervalst leed. Het was geen klinische depressie, maar er was wel iets aan de hand, iets wat zorg en aandacht behoeftte, ook al had hij het allemaal aan zichzelf te danken.

Montpelier boog zich over zijn groeiende buik. ‘Laten we wel wezen, dokter Norcross. Ik loop tegen de vijftig. Mijn beste seksdagen liggen achter me. Die heb ik voor haar opgegeven. Daar heb ik voor haar afstand van gedaan. Ik heb luiers verschoond. Ik heb de kinderen naar alle sporttrainingen en wedstrijden gereden en ik heb gespaard voor hun studie. Ik heb alle hokjes op de vragenlijst van het huwelijk afgevinkt, dus waarom kunnen we hierover dan niet tot een soort overeenstemming komen? Waarom moet het allemaal zo moeilijk en met zoveel ruzie?’

Clint had niet geantwoord, maar afgewacht.

‘Vorige week was ik bij Miranda. Dat is de vrouw met wie ik een verhouding heb. We deden het in de keuken. We deden het in haar slaapkamer en het lukte bijna nog een derde keer in de douche. Ik was helemaal blij! Endorfines! En daarna ging ik naar huis, waar we met het hele gezin lekker aten en een potje scrabbelden en waar iedereen het ook naar zijn zin had! Wat is dan het probleem? Volgens mij is het gewoon een verzonnen probleem. Waarom krijg ik hier niet wat vrijheid in? Is dat nou zoveel gevraagd? Is dat nu zo verschrikkelijk?’

Enkele ogenblikken lang zei niemand iets. Montpelier keek Clint aan. In Clints hoofd zwommen geschikte woorden rond als kikker-visjes. Hij kon ze gemakkelijk vangen, maar deed er nog steeds het zwijgen toe.

Achter zijn patiënt stond, rechtop tegen de muur, de ingelijste Hockney-reproductie die Clint van Lila had gekregen om ‘het een beetje gezellig te maken’. Hij was van plan hem later vandaag op te hangen. Naast de reproductie stonden zijn nog maar half uitgepakte dozen medische handboeken.

Iemand moet deze man helpen, dacht de jonge arts bij zichzelf, en dat moet gebeuren in deze prettige, rustige kamer met die Hockney-reproductie aan de muur. Maar moet de persoon die hem gaat helpen Clinton R. Norcross zijn?

Hij had per slot van rekening keihard moeten werken om psychiater te worden en er was geen studiespaarpotje geweest om hem daarbij te helpen. Hij was onder moeilijke omstandigheden opgegroeid en had altijd alles zelf moeten doen en betalen, soms met meer dan geld. Om zover te komen had hij dingen gedaan die hij nooit tegen zijn vrouw had verteld en dat zou hij ook nooit doen. Was dit dan waar hij het allemaal voor had gedaan? Om de seksueel ambitieuze Paul Montpelier te behandelen?

Montpeliers brede gezicht plooidde zich in een verontschuldigende grijns. ‘O, jee. Zeg het maar. Ik doe dit helemaal niet goed, hè?’

‘Je doet het prima,’ zei Clint en de volgende dertig minuten schoof hij heel bewust zijn twijfels aan de kant. Ze sponnen de situatie helemaal uit; ze bekeken het van alle kanten; ze bespraken het verschil tussen verlangen en behoefte; ze hadden het over mevrouw Montpelier en haar alledaagse (vond Montpelier) voorkeuren in de slaapkamer; ze maakten zelfs een verrassend openhartige omweg naar Paul Montpeliers vroegste seksuele ervaring toen hij als puber de bek van de pluchen krokodil van zijn kleine broertje had gebruikt om te masturberen.

Geheel overeenkomstig zijn professionele verplichting vroeg Clint Montpelier of hij ooit had overwogen zichzelf iets aan te doen. (Nee.) Hij vroeg Montpelier hoe hij het zou vinden als de rollen waren omgedraaid. (Hij beweerde dat hij tegen haar zou zeggen dat ze moest doen wat ze niet laten kon.) Hoe zag Montpelier zijn leven over vijf jaar voor zich? (Dat was het moment waarop de man in de witte trui begon te huilen.)

Aan het eind van de sessie zei Montpelier dat hij nu al uitkeek naar de volgende keer en zodra hij weg was, belde Clint zijn secretaresse en gaf opdracht al zijn telefoontjes door te verwijzen naar een psychiater in Maylock, het eerstvolgende stadje. Ze vroeg hem tot wanneer.

‘Tot Pasen en Pinksteren op één dag vallen,’ zei Clint. Door het raam zag hij Montpelier in zijn knalrode sportwagen achteruit de parkeerplek verlaten en weggrijden. Hij zou hem nooit meer zien.

Vervolgens belde hij Lila.

‘Hallo, dokter Norcross.’ Het gevoel dat haar stem hem bezorgde

was wat mensen bedoelden – of zouden moeten bedoelen – wanneer ze zeiden dat hun hart een sprongetje maakte. Ze vroeg hem hoe zijn tweede dag was.

‘Ik heb zojuist bezoek gehad van de minst zelfbewuste man van Amerika,’ zei hij.

‘O? Is mijn vader langgekomen? Hij snapte zeker niets van die Hockney-poster?’

Ze was slim, zijn vrouw, net zo slim als ze liefdevol was, en net zo sterk als slim. Lila hield van hem, maar ze hield nooit op hem op het verkeerde been te zetten. Clint vermoedde dat hij dat nodig had. Dat gold waarschijnlijk voor de meeste mannen.

‘Ha ha,’ had Clint gezegd. ‘Maar hoor eens: jij had het toch over een vacature bij de gevangenis? Van wie had je dat gehoord?’

Het bleef een paar tellen stil terwijl zijn vrouw nadacht over de implicaties van de vraag. Ze antwoordde met een wedervraag: ‘Clint, moet je me soms iets vertellen?’

Clint had niet eens aan de mogelijkheid gedacht dat zij misschien teleurgesteld zou zijn door zijn beslissing om de particuliere praktijk te verruilen voor een gemeentelijke functie. Hij wist zeker dat ze dat niet zou zijn.

Goddank voor Lila.

3.

Om het elektrische scheerapparaat op de grijze stoppels onder zijn neus te zetten moest Clint zijn gezicht zó draaien dat hij op Quasimodo leek. Uit zijn linkerneusgat stak een spierwitte, dikke haar. Anton kon met halters stoeien tot hij een ons woog, maar uiteindelijk kregen alle mannen witte neus- en oorharen. Het lukte Clint dit exemplaar weg te scheren.

Zijn lichaam had er nooit zo uitgezien als dat van Anton, zelfs niet in zijn laatste jaar op de middelbare school, toen hij officieel onafhankelijk was geworden, op zichzelf had gewoond en aan atle-

tiek had gedaan. Toen was Clint peziger geweest, slanker, met een buik die niet zichtbaar gespierd was, maar wel plat. Net als die van zijn zoon Jared. In zijn herinnering was Paul Montpelier pafferiger dan de uitvoering van zichzelf die hij vanochtend zag, maar hij had er toch wel wat van weg. Paul Montpelier, waar was hij nu? Was de crisis opgelost? Waarschijnlijk wel. De tijd heelt alle wonden. Maar de littekens blijven, dacht hij er onwillekeurig achteraan.

Clint koesterde niet meer dan het normale – dat wil zeggen gezonde, geheel bewuste en op fantasie gebaseerde – verlangen om vreemd te gaan. In tegenstelling tot Paul Montpelier verkeerde hij wat dit betrof niet in een crisis. Wat hem betrof hoorde het bij het normale leven: op straat nog eens omkijken naar een mooi meisje; automatisch even gluren wanneer een vrouw in een kort rokje uit een auto stapte; een bijna onbewuste hunkering naar een van de modelletjes die bij grote spelprogramma's de presentator assisteerden. Het was eigenlijk nogal treurig, vond hij, treurig en misschien ook wel grappig, zoals de oude dag je steeds verder weg sleepte van het lichaam dat je het beste was bevallen, maar daarbij die oude instinctieve driften (geen ambities, godzijdank) in stand hield, zoals kookluchtjes blijven hangen tot lang nadat de maaltijd is verorberd. En oordeelde hij daarmee over alle mannen? Nee. Hij maakte deel uit van de soort, dat was alles. Vrouwen waren de echte mysteries.

Clint keek glimlachend in de spiegel. Hij was glad geschoren. Hij leefde. Hij was ongeveer even oud als Paul Montpelier in 1999 was geweest.

'Hé, Anton: krijg de kleren,' zei hij tegen de spiegel. De bravoure was nep, maar hij probeerde het in elk geval.

Vanuit de slaapkamer naast de badkamer hoorde hij het geluid van een slot, een lade die openging, een bonk toen Lila haar koppelriem in de lade legde, waarna ze hem weer dichtschoof en afsloot. Hij hoorde haar zuchten en geeuwen.

Voor het geval ze al sliep kleedde hij zich aan zonder iets te zeggen en in plaats van dat hij op het bed ging zitten om zijn schoenen aan te trekken, pakte Clint ze op om ze mee naar beneden te nemen.

Lila schraapte haar keel. ‘Het geeft niet. Ik ben nog wakker.’

Clint wist niet of dat wel helemaal waar was: voordat ze zich op het bed had laten ploffen had Lila alleen nog maar het bovenste knoopje van haar uniformbroek losgemaakt. Ze was niet eens onder de dekens gaan liggen.

‘Je zal wel doodmoe zijn. Ik ga zo weg. Alles oké op Mountain?’

De vorige avond had ze hem een sms’je gestuurd dat er een aanrijding had plaatsgevonden op Mountain Rest Road – *Blijf maar niet op*. Hoewel het niet zo was dat dit nooit gebeurde, was het toch ongewoon. Hij en Jared hadden steaks op de barbecue gegooid en er een paar biertjes bij gedronken.

‘Een vrachtwagen had een aanhanger verloren. Een wagen van Dieren-en-nog-iets. Zo’n groothandel in producten voor huisdieren. Het gevaarte lag op zijn kant en blokkeerde de hele weg. Overal kattengrit en hondenbrokken. Uiteindelijk hebben we hem met een bulldozer van de weg moeten schuiven.’

‘Balen.’ Hij bukte zich en drukte een kus op haar wang. ‘Hé. Heb je zin om samen te gaan joggen?’ Het idee was net bij hem opgekomen en hij voelde zich meteen beter. Je kon niet voorkomen dat je lichaam aftakelde en zwaarder werd, maar je kon wel proberen er iets tegen te doen.

Lila opende haar rechteroog, lichtgroen in de schemerige kamer, met de gordijnen dicht. ‘Niet nu.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Clint. Hij hing nog over haar heen omdat hij dacht dat ze hem terug zou kussen, maar ze wenste hem alleen een fijne dag en drukte hem op het hart ervoor te zorgen dat Jared het vuilnis buiten zou zetten. Het oog zakte dicht. Een glimp van groen... en weg was ze.

4.

De stank in de schuur was bijna niet te harden.

Evie kreeg kippenvel en ze moest haar best doen om niet te kok-

halzen. Het was een mengeling van verbrande chemicaliën, oude tabaksrook en bedorven voedsel.

Een van de motten zat in haar haar genesteld en trilde geruststellend tegen haar hoofdhuid. Ze ademde zo oppervlakkig mogelijk en keek onderzoekend om zich heen.

De schuur was ingericht voor het fabriceren van verdovende middelen. In het midden van de ruimte stond een gasfornuis, dat door middel van gelige slangen in verbinding stond met een paar witte vaten. Op een werkblad tegen de muur zag ze bakjes, potten water, een geopende verpakking ziplock-zakjes, reageerbuisjes, stukken kurk, ontelbare gebruikte lucifers en een *one-hitter* pijp met een geblakerde kop. Aan een spoelbak was een waterslang bevestigd die doorliep tot onder het muggengaas dat Evie opzij had getrokken om binnen te komen. Lege flessen en blikken op de grond. Een gammal uitziende tuinstoel met een Dale Earnhardt Jr.-racelogo op de achterkant. In de hoek een verfrommeld grijsgeruit overhemd.

Evie sloeg de stijfheid en in elk geval iets van de viezigheid uit het overhemd en trok het aan. De slippers hingen tot ver over haar billen en dijen. Tot voor kort had dit kledingstuk toebehoord aan een weerzinwekkende figuur. Een indrukwekkende vlek, met de vorm van de staat Californië, die over het borstgedeelte liep, verraadde dat de weerzinwekkende persoon in kwestie met zijn eten knoeide en van mayonaise hield.

Ze hurkte neer bij de tanks en trok de vergeelde slangen los. Vervolgens draaide ze de knoppen op de propaantanks allebei ruim een halve centimeter open.

Toen Evie weer buiten stond en het gaasgordijn achter zich had dichtgetrokken, bleef ze even staan om de frissere lucht diep in te ademen.

Een meter of negentig verderop langs de bosrand stond een trailer met een vlak stuk kiezelzand ervoor waarop een truck en twee personenwagens geparkeerd stonden. Aan een waslijn hingen drie konijnen met opengereten buikjes, bij één ervan droop het bloed er nog uit, naast een vaal slipje en een spijkerjasje. Uit de schoorsteen van de trailer steeg rook op.

Achter haar, in de richting waaruit ze was gekomen, door het dun begroeide bos en aan de overkant van het veld, was de Boom niet meer te zien. Maar ze was niet alleen: het dak van de schuur was bedekt met fladderende, trillende motten.

Evie begon langs de bosrand te lopen. Dode takken prikten in haar voeten en een steen sneed in haar hiel. Ze hield haar pas niet in. Ze heelde snel. Bij de waslijn bleef ze even staan luisteren. Ze hoorde een man lachen, een televisie aan staan en tienduizend regenwormen die in het stukje grond om haar heen bezig waren om de aarde vruchtbaar te maken.

Het konijn dat nog bloedde keek met troebele oogjes naar haar op. Ze vroeg het wat de situatie was.

‘Drie mannen, één vrouw,’ zei het konijn. Een enkele vlieg vloog van zijn gebarsten zwarte lipjes, gonsde wat in het rond en verdween toen in de holte van een slap oor. Evie hoorde de vlieg erin rondkruipen. Ze nam het de vlieg niet kwalijk – hij deed wat een vlieg moest doen – maar ze had medelijden met het konijn, dat zo’n smerig lot niet verdiende. Hoewel Evie van alle dieren hield, was ze met name gesteld op de allerkleinste, de kruipertjes door het gras, de springers door het kreupelhout, de teervleugeligen en de rappe vluchters.

Ze legde haar hand om het kopje van het stervende konijn en bracht het met geronnen bloed bedekte bekje naar haar eigen mond. ‘Dank je,’ fluisterde Evie, en ze maakte het stil.

5.

Een voordeel van het wonen in een uithoek van de Appalachen was dat je je met twee ambtenarensalarissen een behoorlijk groot huis kon veroorloven. Het huis van de Norcrosses was een moderne woning met drie slaapkamers in een nieuwbouwwijk met soortgelijke huizen. Het waren mooie huizen, ruim opgezet zonder overdreven te zijn, met gazons die groot genoeg waren om tikkertje op te spelen en uitzichten die, in de groene seizoenen, welig, glooiend en bladerrijk

waren. Wel was het ietwat deprimerend dat zelfs tegen gereduceerde prijzen bijna de helft van de best aantrekkelijke huizen leegstond. De kijkwoning boven op de heuvel was de enige uitzondering: die was compleet ingericht en werd keurig schoon gehouden. Volgens Lila kon je erop wachten dat een drugsverslaafde er zou inbreken en zou proberen er zijn fabriekje op te zetten. Clint had gezegd dat ze zich geen zorgen hoefde te maken. Hij sprak de sheriff regelmatig.

(‘Valt ze op oude mannen?’ had Lila geantwoord, terwijl ze verleidelijk met haar ogen knipperde en zich tegen hem aandrukte.)

Op de eerste verdieping van de woning van de Norcrosses bevond zich de ouderslaapkamer, Jareds kamer en nog een derde slaapkamer, die door de beide volwassenen als werkkamer werd gebruikt. Beneden hadden ze een grote open keuken, die door een ontbijtbar van de woonkamer werd gescheiden. Rechts van de woonkamer, achter gesloten dubbele deuren, bevond zich hun zelden gebruikte eetkamer.

Clint zat aan de ontbijtbar, dronk koffie en las de *New York Times* op zijn iPad. Een aardbeving had in Noord-Korea een onnoemelijk aantal slachtoffers geëist. De Noord-Koreaanse regering hield vol dat de schade beperkt was gebleven dankzij ‘superieure architectuur’, maar er waren met mobiele telefoons filmpjes gemaakt van stoffige lichamen en puinhopen. In de Golf van Aden stond, waarschijnlijk ten gevolge van sabotage, een booreiland in brand, maar niemand eiste de verantwoordelijkheid op. Alle landen in de regio hadden zich schuldig gemaakt aan het diplomatieke equivalent van een stel jongetjes die tijdens een potje honkbal een bal door een raam slaan en zonder achterom te kijken naar huis rennen. In de woestijn van Nieuw Mexico was de FBI toe aan dag vierenvestig van de impasse met een militieleger onder aanvoering van Kinsman Brightleaf (geboren als Scott David Winstead Jr.). Dit vrolijke clubje weigerde belasting te betalen, de rechtsgeldigheid van de Grondwet te erkennen en afstand te doen van een voorraad automatische wapens. Wanneer mensen hoorden dat Clint psychiater was, vroegen ze hem vaak zijn professionele mening te geven over de psychische aandoeningen van politici, beroemdheden en andere bekende figuren. Over het alge-

meen deed hij daar niet aan mee, maar in dit geval durfde hij een diagnose-op-afstand wel aan: Kinsman Brightleaf leed aan de een of andere dissociatieve stoornis.

Onderaan de voorpagina stond een foto van een jonge vrouw met ingevallen wangen die met een baby in haar armen voor een hutje in de Appalachen stond: KANKER IN KOLENSTREEK, PAG. 13. Het deed Clint denken aan de lekkage van chemisch afval in een rivier in de buurt, vijf jaar geleden. Destijds was het water een week lang afgesloten geweest. Inmiddels scheen alles weer in orde te zijn, maar voor de zekerheid waren Clint en zijn gezin toch maar flessenwater blijven gebruiken.

De zon scheen warm op zijn gezicht. Hij keek naar buiten, naar de twee grote iepen achter in de tuin, voorbij de rand van het zwembadterras. De iepen deden hem denken aan broers, aan zussen, aan echtgenoten en echtgenotes – hij was ervan overtuigd dat hun wortels, diep onder de grond, onlosmakelijk verstrengeld waren. In de verte rezen donkergroene bergen op. Wolken leken op te lossen aan de helderblauwe hemel. Vogels vlogen en zongen. Doodzonde toch, dat mensen niet méér van de natuur genoten.

Persoonlijk vond Clint dat hij er wel van genoot. Hij had nooit verwacht eigenaar te worden van zo'n uitzicht. Hij vroeg zich af hoe bejaard en aftands hij moest worden voordat hij het zou begrijpen, het geluk dat sommigen ten deel viel en de pech waarmee anderen te maken kregen.

‘Hé, pap. Goeiemorgen. Hoe staat het ervoor met de wereld? Zijn er nog mooie dingen gebeurd?’

Toen Clint zich omdraaide van het raam zag hij Jared, die al lopend zijn rugzak dichtritste, de keuken binnenkomen.

‘Wacht even...’ Hij bladerde snel een paar elektronische pagina’s verder. Hij wilde zijn zoon niet naar school sturen met een olielek, een militieleger, of kanker. Ah, precies wat hij zoekt. ‘Fysici vermoeden dat de kosmos oneindig is.’

Jared klauwde wat rond door het kastje met tussendoortjes, vond een proteïnereep en stak die in zijn zak. ‘En dat vind jij iets positiefs? Kun je uitleggen wat je daarmee bedoelt?’

Clint dacht even na en begreep toen dat zijn zoon hem in de maling nam. 'Ik heb je door.' Terwijl hij Jared aankeek gebruikte hij zijn middelvinger om zijn ooglid omlaag te trekken.

'Geneer je niet, pap. Dit valt onder vader-en-zoongeheim. Het blijft allemaal onder ons.' Jared schonk koffie voor zichzelf in. Hij dronk het zwart, net als Clint vroeger, toen zijn maag nog jong was.

Het koffiezetapparaat stond naast de gootsteen, waar het raam uitzicht bood op de veranda. Jared nam een slokje en keek naar buiten. 'Wauw. Weet je wel zeker dat je mam hier alleen kunt laten met Anton?'

'Ga nou maar,' zei Clint. 'Ga naar school en leer iets.'

Zijn zoon was ongemerkt groot geworden. Het was ontroerend, treurig, ergerlijk, verwarrend, prachtig, verbazingwekkend, alarmerend. 'Hond!' was Jareds eerste woordje geweest, uitgesproken als *heunt*. 'Hond! Hond!' Hij was een vriendelijk jongetje geweest, nieuwsgierig en goedbedoelend, en hij had zich ontwikkeld tot een vriendelijke jongeman, nog steeds nieuwsgierig en goedbedoelend. Clint was er trots op hoe de veilige, stabiele thuissituatie die ze Jared hadden geboden hem in staat had gesteld meer en meer zichzelf te worden. Zo was het voor Clint niet geweest.

Hij had met de gedachte gespeeld de jongen condooms te geven, maar hij wilde het er niet met Lila over hebben en hij wilde niets aanmoedigen. Hij wilde er eigenlijk helemaal niet over nadenken. Jared hield vol dat hij en Mary alleen maar vrienden waren en misschien geloofde Jared dat zelf wel. Maar Clint zag hoe hij naar het meisje keek en dat was zoals je naar iemand keek met wie je heel, heel innig bevriend zou willen zijn.

'Little League Handdruk,' zei Jared en hij stak zijn handen uit. 'Ken je die nog?'

Clint kende hem nog: vuisten tegen elkaar, duimen uitsteken en in elkaar haken, handen draaien, langzaam met de handpalmen tegen elkaar omlaag laten glijden en daarna twee keer boven je hoofd in je handen klappen. Het was lang geleden dat Jared bij de kleintjes honkbalde, maar het ging nog perfect en ze schoten allebei in de lach. Het gaf de ochtend glans.

Jared was al lang en breed weg toen het Clint opeens te binnen schoot dat hij zijn zoon opdracht had moeten geven de vuilnisbak buiten te zetten.

Weer iets wat hoorde bij het ouder worden: je vergat wat je wilde onthouden en je onthield wat je wilde vergeten. Die had hij zelf kunnen verzinnen. Eigenlijk zou hij het op een kussen moeten laten borduren.

6.

Omdat ze al zestig dagen geen slechte aantekening had gekregen, mocht Jeanette Sorley drie ochtenden per week tussen acht en negen uur naar de gemeenschappelijke ruimte. In werkelijkheid betekende dit tussen acht uur en vijf voor negen, want om negen uur begon haar zes-uursdienst in de timmerwerkplaats. Daar bracht ze haar tijd door met het inademen van vernis door een dun katoenen maskertje en het fabriceren van stoelpoten. Dit leverde haar drie dollar per uur op. Het geld werd op een rekening gezet en zou haar door middel van een cheque worden uitgekeerd wanneer ze vrijkwam (de gedetineerden noemden die rekening Vrij Parkeren, net als bij monopoly). De stoelen werden verkocht in de gevangeniswinkel aan de overkant van Route 17. Sommige kostten zestig dollar, de meeste tachtig, en de gevangenis verkocht er heel veel. Jeanette had geen idee waar het geld naartoe ging en het kon haar ook niet schelen. Wat haar wel kon schelen waren haar uurtjes in de gemeenschappelijke ruimte. Er stond een grote tv en er lagen bordspellen en tijdschriften. Ook stonden er een snoep- en frisdrankautomaat die alleen op kwartjes werkten en gedetineerden hadden geen kwartjes, want het bezit van kwartjes was in de gevangenis niet toegestaan, maar je kon er in elk geval lekkerd naar kijken. (Bovendien veranderde de gemeenschappelijke ruimte op vaste momenten in de week in een bezoekersruimte en wisten ervaren bezoekers, zoals Jeanettes zoon Bobby, dat ze heel veel kwartjes moesten meebrengen.)

Vanmorgen zat ze naast Angel Fitzroy naar het ochtendjournaal op WTRF, Kanaal 7 uit Wheeling, te kijken. Het nieuws was de gebruikelijke opeenvolging: een schietpartij vanuit een rijdende auto, een brand in een transformatorstation, de arrestatie van een vrouw voor het mishandelen van een andere vrouw tijdens de Monster Truck Jam, gezeur over de overheidsbemoeyenis met de constructieproblemen van een nieuwe mannengevangenis op een berg waar open mijnbouw had plaatsgevonden. Wat het landelijke nieuws betreft duurde het Kinsman Brightleaf-beleg nog steeds voort. Aan de andere kant van de wereldbol waren vermoedelijk duizenden mensen omgekomen bij een aardbeving in Noord-Korea en meldden artsen in Australië de uitbraak van een slaapziekte die uitsluitend vrouwen leek te treffen.

‘Komt vast door de meth,’ zei Angel Fitzroy. Ze zat op een Twix te knabbelen die ze in de schuiflade van de snoepautomaat had gevonden. Ze probeerde er zo lang mogelijk mee te doen.

‘Wat bedoel je? Die slapende vrouwen, dat mens bij de Monster Truck Jam, of dat reality-tv-type?’

‘Zou op allemaal kunnen slaan, maar ik dacht aan dat wijf bij de Jam. Ik heb ooit eens zo’n evenement bezocht en op de kinderen na liep zowat iedereen daar hartstikke stoned rond. Jij een stukje?’ Ze hield haar hand om het restant van de Twix (voor het geval Lampley op een van de monitoren zat te kijken wat er in de gemeenschappelijke ruimte gebeurde) en bood het Jeanette aan. ‘Hij smaakt minder muf dan het meeste snoep in die automaat.’

‘Nee, dank je,’ zei Jeanette.

‘Soms zie ik dingen die me doen wensen dat ik dood was,’ zei Angel op nuchtere toon. ‘Of dat alle anderen dood waren. Moet je kijken.’ Ze wees naar een nieuwe poster tussen de snoepautomaat en de frisdrankmachine. Er was een zandduin op te zien met voetstappen die van de toeschouwer wegliepen, ogenschijnlijk de oneindigheid tegemoet. Onder de foto stond: DE UITDAGING IS ER TE KOMEN.

‘Die vent is er gekomen, maar waar ging hij naartoe? Waar is dat?’ wilde Angel weten.

‘Irak?’ vroeg Jeanette. ‘Hij zit waarschijnlijk in de dichtsbijzijnde oase.’

‘Nee, hij is bezwiken aan een zonnesteek. Hij ligt ergens waar je hem net niet kunt zien, met uitpuilende ogen en zijn huid helemaal pikzwart.’ Ze lachte er niet bij. Angel was een meth-verslaafde met dwangneuroses en geboren en getogen in de Appalachen, een streek waar het leven zwaar is en waar kinderen worden gedoopt in illegaal gestookte sterkedrank. Ze was veroordeeld voor mishandeling, maar Jeanette vermoedde dat Angel bijna alle categorieën op een criminele scorelijst wel kon afvinken. Haar gezicht was mager en hoekig – hard genoeg om het wegdek mee open te breken. Ze had gedurende haar verblijf in Dooling aardig wat tijd doorgebracht in Vleugel C, waar je maar twee uur per dag naar buiten mocht. Vleugel C was voor de stoute meiden.

‘Volgens mij word je daar niet zwart van, ook niet als je in Irak doodgaat aan een zonnesteek,’ zei Jeanette. Het kon verkeerd uitpakken om het, zelfs als je het bracht als een grapje, oneens te zijn met Angel, die volgens dokter Norcross ‘agressieproblemen’ had, maar vanochtend had Jeanette zin het erop te wagen.

‘Wat ik wil zeggen is dat het gelul is,’ zei Angel. ‘De uitdaging is om de dag van vandaag door te komen, dat weet jij net zo goed als ik.’

‘Wie heeft dat ding opgehangen, denk je? Dokter Norcross?’

Angel snoof verongelijkt. ‘Norcross weet wel beter. Nee, dat heeft de directeur gedaan. *Jaaaanice*. Die vindt het belangrijk ons te motiveren, de schat. Heb je die poster in haar kantoor gezien?’

Die had Jeanette inderdaad al gezien – een oudje, maar niet zo’n beste. Er was een jong poesje op te zien dat aan een boomtak bungelde. Houd je goed vast, snoes, ja hoor. De meeste poezen hier waren al van hun tak gevallen. Sommigen zelfs uit de boom.

Op het tv-journaal was nu de politiefoto te zien van een ontsnapte gevangene. ‘Allemachtig,’ zei Angel. ‘Niet echt een toonbeeld van een mooie zwarte man, wat jij?’

Jeanette zei niets. Ze viel namelijk nog steeds op mannen met een gemene blik. Ze werkte eraan met dokter Norcross, maar voorlopig

zat ze nog met die voorliefde voor kerels die eruitzagen alsof ze elk moment konden besluiten met een metalen garde je blote rug af te rossen terwijl je onder de douche stond.

‘McDavid zit in een van Norcross’ cellen voor probleemgevallen, in Vleugel A,’ zei Angel.

‘Van wie heb je dat gehoord?’ Jeanette was bijzonder op Kitty McDavid gesteld. Ze was slim en pittig. Het gerucht ging dat Kitty buiten was omgegaan met een club ongere luid, maar er zat in principe geen kwaad in haar, hooguit ten opzichte van zichzelf. Ze was in het verleden een uitzonderlijk toegewijde snijder geweest; de littekens zaten op haar borsten, haar zij en haar bovenbenen. En ze had last van depressieve buien, hoewel de medicijnen die Norcross haar had voorgeschreven daar wel tegen leken te helpen.

‘Als je het laatste nieuws wilt weten moet je hier vroeg zijn. Ik heb het van haar gehoord.’ Angel wees naar Maura Dunbarton, een vrouw op leeftijd die allerlei klusjes deed en hier een levenslange straf uitzat. Op dit moment was Maura bezig tijdschriften vanaf haar karretje op de tafels te leggen. Ze deed dit met uiterste zorgvuldigheid en precisie. Haar spierwitte haar stond als een doorschijnende krans wijd uit rond haar hoofd. Haar benen waren gehuld in dikke, suikerspinroze steunkousen.

‘Maura!’ riep Jeanette – maar zachtjes. Schreeuwen in de gemeenschappelijke ruimte was ten strengste verboden en was alleen toegestaan aan kinderen op bezoekdagen en gedetineerden tijdens de maandelijkse feestavonden. ‘Kom eens hier, meid.’

Maura reed haar karretje langzaam naar hen toe. ‘Ik heb hier een *Seventeen*,’ zei ze. ‘Heeft een van jullie daar belangstelling voor?’

‘Daar had ik toen ik zeventien was al geen belangstelling voor,’ zei Jeanette. ‘Hoe zit dat met Kitty?’

‘Heeft de halve nacht liggen gillen,’ zei Maura. ‘Dat je dat niet hebt gehoord! Ze hebben haar uit haar cel gesleept, een spuitje gegeven en in A gestopt. Ze slaapt nu.’

‘Wát gilde ze?’ vroeg Angel. ‘Of gilde ze alleen maar?’

‘Ze gilde dat de Zwarte Koningin eraan komt,’ zei Maura. ‘Volgens haar komt ze vandaag.’

‘Komt Aretha hier optreden?’ vroeg Angel. ‘Dat is de enige zwarte koningin die ik ken.’

Maura luisterde niet. Ze staaarde naar het blauwogige blondje op de voorkant van het tijdschrift. ‘Zeker weten dat jullie deze *Seventeen* niet willen? Er staan mooie avondjurken in.’

Angel zei lachend: ‘Zulke jurken draag ik alleen met een tiara.’

‘Is dokter Norcross bij Kitty geweest?’ vroeg Jeanette.

‘Die is er nog niet,’ zei Maura. ‘Ik heb een keer een avondjurk gehad. Een mooie blauwe, met zo’n wijde rok. Mijn man schroeiende er een gat in met het strijkijzer. Per ongeluk. Hij probeerde me te helpen. Niemand had hem ooit leren strijken. De meeste mannen leren het nooit. En één ding is zeker, nu zal hij het nooit meer leren.’

Ze zwegen allebei. Wat Maura Dunbarton haar man en twee kinderen had aangedaan was algemeen bekend. Het was dertig jaar geleden gebeurd, maar sommige misdaden zijn onvergetelijk.

7.

Drie of vier jaar eerder – of misschien was het wel vijf of zes; de precieze cijfers waren haar op de een of andere manier ontschoten en de oriëntatiepunten wazig – op een parkeerterrein achter een Kmart in Noord-Carolina, had een man Tiffany Jones verteld dat het niet goed met haar zou aflopen. Hoe wazig het afgelopen anderhalve decennium ook was geweest, dát moment was haar bijgebleven. Meeuwen krijsten en pikten in de rommel rond het laadplatform van de Kmart. De motregen maakte strepen op de ruiten van de Jeep van de man die tegen haar zei dat het slecht met haar zou aflopen. De man was een winkelbeveiliger. Ze had hem net gepijpt.

Wat er was gebeurd was dat hij haar had betrappt op het jatten van deodorant. De tegenprestatie die ze waren overeengekomen was simpel en weinig verrassend; zij bevredigde hem oraal en hij liet haar lopen. Hij was een zwaargebouwde kerel. Het was nog een hele onderneming geweest om langs zijn buik en bovenbenen en het stuur

van zijn auto bij zijn pik te komen. Maar Tiffany had al zoveel gedaan en vergeleken daarmee was dit zoiets onbeduidends dat ze er nooit meer aan zou hebben gedacht als hij die opmerking niet had gemaakt.

‘Dit is zeker wel een afknapper voor je, hè?’ Er was een meewarige grijns op zijn zweterige gezicht verschenen terwijl hij heen en weer schoof op zijn stoel en probeerde zijn knalrode, synthetische joggingbroek, waarschijnlijk de enige die in zijn reuzenmaat verkrijgbaar was, op te hijsen. ‘Je weet dat je om problemen vraagt wanneer je in een situatie zoals deze belandt, waarin je moet meewerken met iemand zoals ik.’

Tot dat moment was Tiffany ervan uitgegaan dat aanranders – mensen zoals haar neef Truman – in ontkenning leefden. Hoe konden ze er anders mee doorgaan? Hoe kon je iemand pijn doen of vernederen terwijl je je volledig bewust was van waar je mee bezig was? Nou, dat bleek dus te kunnen – en mannen zoals dit varken van een winkelbeveiligder deden het. Het was een echte schok geweest, dit besef dat opeens zoveel van haar hele kloteleven verklaarde. Tiffany wist niet zeker of ze er ooit overheen was gekomen.

In de lamp boven het aanrecht fladderden een stuk of drie, vier motten hoorbaar rond. De gloeilamp was doorgebrand. Dat gaf niet; er was voldoende ochtendlicht in de trailer. De motten fladderden en klapperden met hun vleugels en hun kleine schaduwen schoten heen en weer. Hoe waren ze daar gekomen? En trouwens, hoe was zij hier terechtgekomen? Na wat ruige periodes aan het eind van haar tienerjaren was Tiffany erin geslaagd tijdelijk een soort leven voor zichzelf op te bouwen. In 2006 had ze als serveerster gewerkt in een bistro, waar ze flinke fooien kreeg. Ze had een tweekamerflatje in Charlottesville en kweekte varens op het balkon. Niet slecht voor een meisje dat haar middelbare school niet had afgemaakt. In de week-ends huurde ze graag een groot, roodbruin paard, Moline genaamd, een dier met een vriendelijk karakter en een soepele galop, om een eind te gaan rijden in Shenandoah. Nu zat ze in een trailer in een of ander klotegehucht, in Appalachia, en vroeg ze niet meer om problemen; ze zat er middenin. Maar de problemen waren ten minste wel

verpakt in een laagje zachte watten. Ze prikten niet zo hard als je van problemen zou verwachten, wat misschien wel het ergste was, omdat je er zo ontzettend diep in zat, helemaal in het nauw gedreven op de achterste rij van jezelf, waar je niet eens kon...

Tiffany hoorde een bons en opeens lag ze op de grond. Ze voelde een kloppende pijn in haar heup, die ze tegen het aanrechtblad had gestoten.

Truman stond op haar neer te kijken. Er bungelde een sigaret aan zijn lip.

‘Aarde voor crackhoer.’ Hij droeg zijn cowboylaarzen en een boxershort en verder niets. De huid van zijn bovenlichaam spande zo strak als plasticfolie over zijn ribben. ‘Aarde voor crackhoer,’ zei Truman nogmaals en hij klapte vlak voor haar gezicht in zijn handen, alsof ze een ongehoorzame hond was. ‘Ben je doof of zo? Er staat iemand op de deur te kloppen.’

Tru was zo’n klootzak dat ze, in dat kleine stukje Tiffany dat nog leefde – het stukje waar ze af en toe nog de drang voelde haar haren te borstelen of die Elaine van de ontwenningkliniek te bellen, die haar wilde overhalen zich vrijwillig te laten opnemen – soms met wetenschappelijke verwondering naar hem keek. Tru was de grootste klootzak die ze kende. Soms vroeg Tiffany zich af: is die-en-die een grotere klootzak dan Truman? Slechts weinigen konden zich met hem meten – tot dusverre waren dat officieel alleen Donald Trump en kannibalen. Truman had al een lange lijst van misdrijven op zijn naam staan. Als jongetje had hij al zijn vinger in zijn kont gestoken en er vervolgens mee in de neusgaten van kleinere kinderen geprikt. Later had hij zijn moeder bestolen en haar sieraden en antiek verpand. Tiffany had hij de middag dat hij haar was komen opzoeken in dat leuke flatje in Charlottesville aan de meth gebracht. Zijn idee van een goeie grap was om terwijl je lag te slapen een brandende sigaret tegen je blote schouder te drukken. Truman was een verkrachter, maar hij had er nooit voor gezeten. Sommige klootzakken hadden gewoon geluk. Zijn gezicht vertoonde een onregelmatige roodblonde baardgroei en zijn ogen waren één en al pupil, maar in zijn vooruit-

gestoken kaaklijn was nog steeds het gemene, schaamteloze jongetje te zien dat hij altijd was geweest.

‘Crackhoer, over.’

‘Wat?’ bracht Tiffany moeizaam uit.

‘Ik zei dat je moest opendoen! Jezus christus!’ Truman maakte een beweging alsof hij haar wilde slaan en zij beschermde haar hoofd met haar handen. Ze knipperde tranen weg.

‘Val dood,’ zei ze zachtjes. Ze hoopte dat dokter Flickinger het niet hoorde. Hij zat op het toilet. Tiffany vond de dokter aardig. De dokter was te gek. Hij noemde haar altijd Madame en knipoogde er dan bij om duidelijk te maken dat hij haar niet plaagde.

‘Je bent een tandeloze, dove crackhoer,’ zei Truman, voorbijgaand aan het feit dat hij zelf degene was die nodig iets aan zijn gebit moest laten doen.

Trumans vriend kwam uit de slaapkamer van de trailer, ging aan de uitklapbare tafel zitten en zei: ‘Crackhoer, *phone home*.’ Hij giechelde om zijn eigen grapje en maakte een overwinnaarsgebaar met zijn arm. Tiffany wist niet meer hoe hij heette, maar ze hoopte dat zijn moeder supertrots was op haar zoon die de drol uit *South Park* op zijn adamsappel had laten tatoeëren.

Er werd op de deur geklopt. Deze keer hoorde Tiffany het wel. Het was een stevige dubbele tik.

‘Laat ook maar! Doe vooral geen moeite, Tiff. Blijf maar lekker op je luie reet zitten.’ Truman rukte de deur open.

Daar stond een vrouw in een van Trumans geruite overhemden, waar een paar olijkleurige benen onderuit staken.

‘Wat is er?’ vroeg Truman aan haar. ‘Wat kom je doen?’

De stem die antwoord gaf klonk zacht. ‘Hallo, man.’

Vanaf zijn plek aan tafel riep Trumans vriend: ‘Ben jij de Avonconsulente of zo?’

‘Hoor eens, snoes,’ zei Truman tegen haar. ‘Kom gerust binnen – maar dat overhemd wil ik wel terug hebben.’

Hier moest Trumans vriend om lachen. ‘Dit is niet te geloven! Ik bedoel, ben je jarig of zo, Tru?’

Vanuit de badkamer hoorde Tiffany het geluid van de wc die werd doorgetrokken. Dokter Flickinger was klaar.

De vrouw voor de deur stak een hand uit en greep Trumans nek. Hij maakte een piepend geluidje; zijn sigaret floepte uit zijn mond. Hij reikte omhoog en drukte zijn vingers diep in de pols van de bezoeker. Tiffany zag de huid van de vrouw wit worden onder de druk, maar ze liet niet los.

Er verschenen rode plekjes op Trumans jukbeenderen. Er druppelde bloed uit de wonden die zijn nagels in de pols van de vrouw maakten. Ze liet nog steeds niet los. Het piepende geluid verminderde tot een soort fluittoon. Trumans vrije hand zocht de greep van het bowiemes dat tussen zijn riem zat en trok het eruit.

De vrouw stapte de kamer binnen en greep intussen met haar andere hand halverwege een steekbeweging Trumans onderarm. Ze duwde hem naar achteren en smet hem tegen de wand van de trailer. Het gebeurde zo snel dat Tiffany niet eens de kans kreeg het gezicht van de onbekende vrouw in zich op te nemen. Het ging verscholen achter haar verwarde, schouderlange haar, dat zo donker was dat het een groene gloed leek te hebben.

‘Ho, ho, ho,’ zei Trumans vriend, terwijl hij naar het pistool graaide dat achter een rol keukenpapier lag.

Op Trumans wangen waren de rode plekjes uitgegroeid tot grote paarse vlekken. Hij maakte een geluid dat leek op het piepen van sneakerzolen op hardhout en de verbeterde trek op zijn gezicht zakte uit tot een trieste clownsblin. Zijn ogen draaiden weg. Tiffany zag zijn hart kloppen onder de strak gespannen huid links onder zijn borstbeen. De kracht van de vrouw was verbazingwekkend.

‘Ho,’ zei Trumans vriend nog eens, toen de vrouw Truman een kopstoot gaf. Tru’s neus brak met het krakende geluid van een voetzoeker.

Er vloog een sliert bloed langs het plafond en er spetterden wat druppels op het peertje in de lamp. De motten fladderden als gekken en wierpen zich keer op keer tegen de lamp, met het geluid van een ijsblokje dat wordt rondgedraaid in een glas.

Toen Tiffany's blik weer omlaag gleed, zag ze de vrouw Trumans lichaam tegen de tafel slingeren. Trumans vriend stond op en richtte zijn wapen op haar. Het geraas van een stenen bowlingbal donderde door de trailer. In Trumans voorhoofd verscheen een onregelmatig gevormd puzzelstukje. Er viel een rafelig zakdoekje over zijn oog, een stukje huid met een deel van een wenkbrauw eraan vast, dat was losgetrokken en omlaag hing. Bloed verspreidde zich over Trumans slappe mond en gleed langs zijn kin. De huidflap met zijn wenkbrauw eraan viel op zijn wang. Tiffany dacht aan de zwabberige sponzen in de autowasstraat die de voorruit schoonmaakten.

Een tweede kogel ging dwars door Trumans schouder. Tiffany voelde een nevel van bloed in haar gezicht en de vrouw smiet Trumans lijk tegen zijn vriend aan. De tafel bezweek onder het gewicht van de drie lichamen. Tiffany kon zichzelf niet eens horen gillen.

De tijd maakte een sprong.

Tiffany zat in een hoekje van de kast, met een regenjas opgetrokken tot aan haar kin. Een gedempt, ritmisch gebonk zorgde ervoor dat de trailer stond te schudden op zijn fundering. Tiffany werd teruggeworpen in een herinnering aan de keuken van die bistro in Charlottesville, al die jaren geleden, waar de kok een houten hamer gebruikte om kalfsvlees plat te slaan. Zo klonk het gebonk, maar dan veel en veel harder. Opeens klonk het geluid van scheurend metaal en plastic en hield het bonken op. De trailer bewoog niet meer.

Er werd hard op de kastdeur geklopt.

'Alles goed daarbinnen?' Het was de vrouw.

'Ga weg!' gilte Tiffany.

'Die vent in het toilet is uit het raam geklommen. Ik denk dat je over hem niet meer hoeft in te zitten.'

'Wat heb je gedaan?' snikte Tiffany. Ze zat onder Trumans bloed en ze wilde niet dood.

De vrouw antwoordde niet meteen. Dat was eigenlijk ook niet nodig. Tiffany had gezien wat ze had gedaan. Ze had genoeg gezien. En genoeg gehoord.

'Rust nu maar een beetje uit,' zei de vrouw. 'Gewoon uitrusten.'

Een paar tellen later meende Tiffany, dwars door de dovigheid die de schoten hadden achtergelaten, de klik te horen van de buitendeur die dichtviel.

Ze kroop onder de regenjas en jammerde Trumans naam.

Hij had haar joints leren roken. Kleine trekjes nemen, had hij gezegd. 'Dan ga je je beter voelen.' Wat een leugenaar. Wat een rotzak was hij geweest, wat een monster. Dus waarom zat ze nu om hem te huilen? Ze kon er niets aan doen. Ze wilde dat ze het kon, maar ze kon het niet.

8.

De Avonconsulente die geen Avonconsulente was liep weg van de trailer en terug naar het meth-lab. Bij elke stap werd de geur van propaan sterker, tot de hele lucht ervan vergeven was. Achter haar verschenen haar voetstappen, wit en klein en delicaat, vormen die uit het niets kwamen en uit het pluis van zijdeplanten leken te bestaan. De zoom van haar geleende overhemd fladderde rond haar lange bovenbenen.

Vlak voor de loods plukte ze wat papier uit een struik, waar het vast was komen te zitten. Bovenaan stond, in grote blauwe letters: ALLES IS ELKE DAG AFGEPRIJSD! Hieronder stonden afbeeldingen van grote en kleine koel-vriescombinaties, wasmachines, vaatwassers, magnetrons, stofzuigers, stoomreinigers, afvalpersen, keukenmachines en nog veel meer. Op een van de foto's stond een goed verzorgde jonge vrouw in een spijkerbroek met een veelzeggende glimlach neer te kijken op haar dochtertje, dat net als de vrouw blond was. De knappe dreumes hield een plastic babypop in haar armen en keek er glimlachend op neer. Er waren ook grote tv's waarop voetballende mannen te zien waren, honkballende mannen, mannen in racewagens en grote barbecues waar mannen naast stonden met reusachtige vorken en reusachtige tangen. Hoewel het er niet met zoveel woorden stond, was de boodschap van deze reclamefolder overduidelijk: vrouwen

doen het huishouden en zorgen voor de kinderen terwijl mannen hun vangst grillen.

Evie rolde de reclamefolder op tot een koker en begon met de vingers van haar linkerhand tegen het uiteinde te knippen. Bij elke knip sprong er een vonk op. De derde keer vatte het papier vlam. Evie kon ook grillen. Ze hield de koker omhoog, keek even naar de vlam en gooide hem in de schuur. Toen liep ze met verende tred weg, dwars door het bos in de richting van Route 43, bij de plaatselijke bevolking beter bekend als Ball's Hill Road.

‘Druk dagje,’ zei ze tegen de motten die weer om haar heen cirkelden. ‘Druk druk druk.’

Toen de schuur explodeerde keek ze niet op of om en ze gaf geen krimp toen er een stuk golfplaat over haar hoofd suisde.